

ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΟΙ

Μὲς στὴν κλινικὴ, πίσω ἀπ' τὰ τζάμια,
ὦ!.. πῶς βλέπουν τὰ πουλιὰ οἱ ἀρρώστοι
νὰ φτεροκοπᾶνε στὸν ἔξωστη
ψέλλνοντας γι' αὐτοὺς ἐπιθαλάμια.

Εἶν' αὐτοὶ ποὺ ἐνόησαν. Καὶ τώρα
μὲ τὰ χέρια·στὸ γυαλί χτυποῦνε,
γνέφουν στὴ ζωὴ, τὴν προσκαλοῦνε
τὸ κλουβὶ ν' ἀνοίξῃ ὥραν τὴν ὥρα.

Κι' ἄλλοι ξαπλωμένοι στὰ κρεββάτια,
ὦ!.. πῶς βλέπουν τὰ πουλιὰ οἱ ἀρρώστοι
νὰ φτεροκοπᾶνε στὸν ἔξωστη
ψέλλνοντας γι' αὐτοὺς ἐπιθανάτια.

Ἄχ, αὐτοὶ ἐνικίθησαν, καὶ τώρα
πᾶνε μὲ τὴ βάρκα, κι' ὄλο ἀράζουν
στὸ νησί τοῦ Μπαϊκλιν, καὶ φαντάζουν
πνεύματα στὴν κλίνη λευκοφόρα.

Χτὲς ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς πόρτας, Θέ μου,
 βλέπαν τὸ φορεῖο πὸν κατεβάζαν...
 βούλες κόκκινες τὶς γάζες του λεκιάζαν
 καὶ στριγγὰ βογγοῦσε ἡ μάνητα τοῦ ἀνέμου,

ποὺ ἀκλουθοῦσε ὡς θρηῖνος τὸ φορτίο,
 καὶ τὸ πῆγαιναν ἀργὰ δυὸ νοσοκόμοι,
 κάτου ἀπὸ τοὺς θόλους — ὦ! δυὸ τρόμοι! —
 κάτου, μέσ' στ' ὄγρὸ νεκροσκοπεῖο...

Ἡ χλωράλη, ὁ πάγος, τὰ μπουκάλια...
 «Ἄχ, καὶ νᾶρχουνταν ἡ μάνα μου νὰ φέρη
 τὸ μαντήλι γιὰ τὰ δάκρυα, καὶ στὸ χέρι
 γιὰ παρηγοριὰ δυὸ πορτοκάλια...»

Τὴν αὐγὴ μιὰ νέα παραληροῦσε
 ποὺ εἶχε μέσ' στὰ σπλάχνα της μιὰ σφαῖρα...
 Ἐντομα στὴν ἤσυχη ἀτμοσφαῖρα
 βούιζαν ὅσο ἐκεῖνη ξεψυχοῦσε.

Καὶ κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ μάθη
 ποιὸ τὴ χτύπησε στὰ στήθια χέρι.
 Λόγοι ἀγάπης ἢ τιμῆς... Ποιὸς ξέρει
 ποιὰ τὴ ρίξαν ἐδῶ μέσα πάθη.

Κλάψτε, μάτια μου, καὶ σύ, ὦ καρδιά μου,
 τὴ στενόκαρδη τοῦ ἀνθρώπου ζήση·
 τόσος ἥλιος, τόσες χάρες μέσ' στὴ φύση,
 κ' ὅμως τόση ὀργὴ στὰ σωθικά μου!

Σέρνονται τὶς νύχτιες κάποια χέρια,
 — φύλλα πεθαμένα στὰ σεντόνια —
 κάτω ἀπ' τοῦ θαλάμου τὰ λαμπιόνια
 ἔρμα κι' ἄφριλα καὶ δίχως ταίρια...

Μπρὸς τὸ εἰκόνισμα τὸ ἀχνὸ καντήλι,
 μοναχοὶ στὴν ἀγωνία συντρόφοι.
 Ποιὸς τ' ἀκούει τὸ θλιβερὸ πιστρόφι
 ποὺ ἀναδεύει τὰ φρυμμένα χεῖλη;

Κύριε!.. Ἐπίβλεψον ἔξ οὐρανοῦ καὶ δόσε
 τὴν ἀνάπαυση σ' αὐτοὺς... ναί, κι' ἀπὸ μένα
 ὦ, σβύσε τῆς ἀμφιβολίας τὴ γέεννα
 ποὺ μὲ καίει βαθιὰ καὶ τὴν ψυχὴ μου σῶσε.

ΛΙΜΝΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

